

JÄÄKIEKON IKUINEN OPPILAS

Ville Peltonen on opetellut jääkiekkoa ikänsä. Hyvien opettajien joukossa on myös Petri Eronen, joka kohtasi 12-vuotiaana Villen ensimmäisessä valmennuspestissään.

”Lopulta annoin itselleni luvan olla ja elää sitä jääkiekkoa. Jos kerran en kyllästy, miksi pitäisi olla muutakin. Jääkiekko on minun juttuni.”

Ville Peltonen

Kaikki muistavat varmaankin jonkun erityisen hyvän opettajan, tai valmentajan, johon on jollain erikoisella tavalla saanut muita paremman kontaktin. Jostain syystä juuri hänen ansiostaan biologia alkoikin tuntua kiinnostavalta, tai juuri hän osasi kannustaa sinua jatkamaan kirjoittamista, tai harjoittelemaan entistä kovempaa punttisalilla.

Se ihminen ei ehkä ole valkopartainen viisas velho, eikä välttämättä edes itse mestari siinä, mitä tekee. Usein tärkein asia, joka siirtyy, onkin asenne tekemiseen ja rakkaus sitä oppimisen aiheena olevaa asiaa kohtaan.

Petri Eronen oli pelannut nuorten maa-joukkueessa, mutta kun hän siirtyi HIFK:n A-junioreista Etelä-Vantaan Urheilijoihin, EVUun, hän käytännössä päätti oman pelaajauransa ja ryhtyi valmentajaksi.

- Oma urani ei lähtenyt nousuun, mikä oli oma vikani. Olin pelannut IFK:ssa ja palasin EVUun junnuvuosieni loppuksi, pelasin ehkä kauden, mutta pääasiassa olin pikkujunnujen apuvalmentaja. Vihannon Jussi oli valmentajana, entinen junnupalmentajani, hän oli

poliisi ja poliisin ura oli aina kiinnostanut minua, Eronen kertoo.

Ville Peltonen on syntynyt jääkiekkoon. Isä, Esa, on 14 MM-kisat Suomen paidassa pelannut Jääkiekkoleijona numero 69, ja HIFK-legendana, joka oli vuoden 1980 mestaruusjoukkueen kulmakiviä viiletteessään Matti Hagmanin ketjun laidalla.

- Ensimmäinen jääkiekkomuistoni on kyllä HIFK:n pelin alkuverryttelystä, kun olen istunut katsomossa. Olin varmasti alle kouluikäinen. Olenkin aina ollut maila kädessä ja pallo jalassa, mutta vaikka lätkä on ollut aina itsestään selvä ykköslaji, pelasin paljon jalkapalloa ja tennistäkin, vähän kaikkea, Ville kertoo.

Ensimmäiseen jääkiekkoseuraansa Ville liittyi 6-7 -vuotiaana Nurmijärvellä, joten seuraksi valikoitui paikallinen Kurra. Nurmijärvellä ei ollut jäähallia, eikä edes tekojäättä, mutta kenttämestarit loihitivat kaukaloon hienon jään joka talvi.

Ensimmäisenä jäällä oli Ville Peltonen. Ja keväänä viimeisenä? Ville.

Ville Peltonen toimi Suomen joukkueen lipunkantajana Vancouverin olympialaisissa viime talvena.

PERUSOPINNOT "PETUN" KOULUSSA

Muutaman vuoden harrastamisen jälkeen, Etelä-Vantaan Urheilijat osoitti kiinnostusta muutamaa Kurran poikaa kohtaan. Joukkueet olivat kohdanneet turnauksissa, ja muutama pikkupoika oli tehnyt evulaisiin vaikutuksen.

- Meitä oli muutama poika, joita pyydettiin samaan aikaan, joten se oli aika helppo päätös. Nurmijärvellä ei ollut sitä jäähallia, eikä EVUn harjoituksiin ollut toisaalta matkaakaan kuin kymmenisen kilometriä, Ville sanoo.

EVUssa Villen joukkueen apuvalmentajana oli muuan Petri Eronen. Sittemmin Eronen on valmentanut Jokereiden B-juniorit SM-kultaan, toiminut Jokereiden valmennuspäällikkönä ja seurannut oman Teemu-poikansa mukana juniorikiekkoilua hyvinkin tarkasti, mutta vuonna 1985, hän oli valmentajana keltanokka.

- Minä olin silloin 19, Ville 12-vuotias, Eronen muistelee.

Peltoselle 19-vuotias entinen junnumaa-joukkuepelaaja oli tärkeä henkilö, esikuva-kin.

- "Petu" oli nuori kaveri ja samalla, kun hän valmensi meille perusasioita - luistelua ja kiekonkäsittelyä, mitä pitääkin - hän sai minut ensimmäisen kerran ajattelemaan ja uskomaan, että jääkiekkoon ehkä kannattaisi panostaa, Ville sanoo, kertoessaan miksi hän nosti kaikista uransa aikana kohdan-

neista ihmisistä esiin juuri Erosen.

Eronen tunnistaa Villen jutustelusta ainakin tekemisen meiningin.

- Siinä iässä, missä Ville oli, ehkä ne pojat ajattelivat, että tämä on kova jätkä, verrattuna vaikka, jos jonkun pojan isä olisi ollut valmentajana. Itse olin pelannut aivan siihen saakka ja ollut juniorimaajoukkueessa. Vaatimustasoa yritettiin pitää korkeana. Kun tehdään, niin tehdään kunnolla. Joskus treeneissä voi leikkiäkin, mutta ei se ole päivähoitopaikka, hän sanoo ja sitten vähättelee omaa 1980-luvun valmentamistaan.

- Varmaankin se oli enemmän sitä kannustamista kuin lajitaitojen tai taktisen osaamisen opettamista. Villellä on varmaan hyviä muistoja siitä, että hän sai pelata ja sai vastuuta, hän jatkaa.

Ja vastuuta Ville sai. 1980-luvun puolivälissä junioriotteluissa ei ollut käsinauhoja merkitemässä ketjuja, eikä vaihtojen pituuksia rajoitettu vihellyksin. Ville itse sanoo, että ei aina ole ollut joukkueensa tähtipelaajia, mutta Eronen muistaa asian toisin.

- En varmaan aina ollut paras, mutta aina on ollut kiva pelata. Nuorena eivät maajoukkuevalinnat aina osuneet kohdalle, joskus olin mukana, joskus en. En toki ole ikinä ollut koko kautta viltissä, sanoo Ville.

- On Ville aina ollut tähti. Silloin ei ollut näitä "kaikki pelaa" -systeemejä. Jäähonka ja EVU olivat alueen johtavia seuroja ja ase- telma oli vähän kuin Suomella ja Ruotsilla.

Lehtisen Jere pelasi Hongassa ja Ville meillä. Jos peli oli tasan tai me olimme maalin häviölä, niin Ville saattoi itse tulla pyytämään, että anna minä jatkan, vastaa Eronen.

- Kyllä Ville paljon pelasi. Sama oli Saku Koivulla, joka on vuoden nuorempi. Silloin tähdet olivat ihan selkeitä tähtiä, samanlaisia ei enää ole. Hyviä pelaajia on paljon, se on tavallaan tasoittunut. On paljon hyviä pelaajia, mutta tähdet puuttuvat, hän pohtii.

"JÄÄKIEKKOON EI KYLLÄSTY"

Peltonen tunnetaan fiksuna pelaajana, oikeana pelin opiskelijana. Ja jos hän on opiskella halunnut, tilaisuuksia ei ole puuttunut. Ensimmäinen hän pääsi tarkkailemaan HIFK:n SM-liiga-joukkueen otteita läheltä, ja on sen jälkeen aina tutkinut ja miettinyt jääkiekkoon liittyviä asioita.

- Olen aina ollut kiinnostunut kaikesta jääkiekkoon liittyvästä ja jo nuorempina tietysti katsonut paljon kiekkoa, katson vieläkin.

Aina ei jaksa, mutta paljon siitä kyllä puhun ja keskustelen. Joskus kaksikymppisenä oli paljon puhetta, että nyt pitää keksiä muuta ja päästä irti siitä, kun monet muistuttivat minua siitä, että elämässä pitää olla muuta-kin, Peltonen sanoo.

Mutta minkäs sitä luonnolleen mahtaa.

- Olihan minulla tietysti elämässä muuta-kin, mutta myös nopeasti havaitsin, että minä en kyllästy tähän. Tuli ehkä mietittyä liikaa-

kin sitä, mitä muuta tekisi, ja lopulta annoin itselleni luvan olla ja elää sitä jääkiekkoa. Jos kerran en kyllästy, miksi pitäisi olla muuta-kin. Jääkiekko on minun juttuni, hän jatkaa.

Aina ei varmasti ole ollut helppoa olla maajoukkuetähti Esa Peltosen jääkiekkoileva poika, vaikka itse pitäisikin jalat maassa. Ulkopuolisten on helppo liittää pieneenkin poikaan ominaisuuksia omien odotustensa ja pelkojen pohjalta. Ehkä siksi Ville Peltonen on aina mieluusti tarkkaillut, mutta ei häirinnyt. Eikä vaatinut erityis oikeuksia.

- Olen aina halleilla pyörinyt, mutta olen pitänyt etäisyyttä ja ainakin omasta mielestäni osannut olla häiritsemättä, mutta paikan tullen olen ehkä kysellyt jotain. Varsinkin faijan kanssa on juteltu jääkiekosta paljon, hän sanoo.

Eronen kehuu nuoren Villen omatoimisuutta ja valmiutta toimia, sen sijaan, että odottaisi toisten tekevän jotakin, lähtien pikkuaasioista.

- Ville oli loistava tyyppi. Hän oli omatoiminen ja oli halu tehdä. Kun muut pyysivät huoltajalta teippiä niin Ville kävi hakemassa sen itse. Ville ei koskaan huudellut ja vaatinut, vaan kävi itse hoitamassa homman hissun kissun, hän sanoo.

- Ville oli nähnyt niin paljon sitä touhua, ja tietenkin pohjalla on perusluonne, hän osasi käyttäytyä, "Petu" jatkaa.

Ja opiskeli peliä. "Petun" kanssa EVUssa, liigakatsomoissa ja Esa-isän valmentamien joukkueiden harjoituksissa. Katsomalla, tarkkailemalla. Erityisen tarkkailun kohteena oli Esan entinen ketjukaveri, Matti "Hakki" Hagman.

- "Hakki" oli pelaaja, jota yritin paljonkin matkia. Ja tietenkin Jari (Kurri), kun joltakin Sky Channelilta alkoi näkyä NHL-matseja, mutta ennen kaikkea SM-liigaa tuli seurattua paljon 1980-luvulla, Peltonen sanoo.

JATKO-OPINNOT IFK:SSA

Kolme vuotta EVUun siirtymisen jälkeen oli aika tehdä uusia ratkaisuja. "Petu" siirtyi EVUn B-junnujen valmentajaksi ja Peltosen perheessä mietittiin, mitä Villen kannattaisi tehdä.

- 1987-88 oli viimeinen kauteni. Muistan hyvin, kuinka Esa kysyi mielipidettäni siitä, kannattiko Villen siirtyä IFK:hon vai Jokereihin. IFK oli silloin kovempi niistä kahdesta kovempi ja muistelen, että entinen valmentajani Leonard "Leksa" Korpisalo oli silloin IFK:ssa, joten suosittelin siirtymistä sinne,

koska tiesin, että siellä oli hyvä valmentaja, Eronen sanoo.

- Sekin hoidettiin tyylikkäästi, kyseessä ei ollut mikään salalähtö, vaan Esa kysyi avoimesti mielipidettäni, hän jatkaa.

Peltosen versio on samantyylinen, mutta hieman vaatimattomampi.

- No, jotain yhteydenottoja sieltä tuli, ei IFK:hon noin vain menty. Siinä siirrossa oli sama tilanne kuin edellisellä kerrallakin, eli meitä siirtyi muutama pelaaja samaan aikaan. Olihan se jännää ja hienoa. Se oli aika luonnollinen hetki siirtyä isompaan seuraan, hän muistelee.

Ville pelasi nuorten SM-sarjaa A-junioreissa jo kaudella 1990-91 ja nakutti 36 ottelussa 37 pistettä. Niistä 21 oli maaleja. Saman kevään poikien EM-turnauksessa hän teki kuudessa ottelussa neljä maalia ja kahdeksan pistettä.

Mutta vaikka nuorukainen oli enemmän kuin lupaava, ura ei kuitenkaan jatkunut piikkisuorana SM-liigan huipulle, vaan hän jatkoi pelaamista nuorten SM-sarjassa. Tosin, seuraavalla kaudella odottikin SM-liigadebyytti. Siitä tuli monella tavalla ikimuistoinen.

ENSIN TULOS.

- Muistan hyvin, pelasimme Porissa Ässiä vastaan, ja hävisimme 10-0. Sitä ei unohda ihan heti. Istuin pari erää viltissä, kunnes Harri Rindell päästi viimeisessä erässä minut irti, mutta liian myöhään, Peltonen kertoo nauraen.

Myös ketjukaverit ovat jääneet mieleen.

- Oli hienoa päästä pelaamaan ensimmäinen peli "Hakin" ja Iiro Järven ketjussa. Ehdin vielä pelaamaan "Hakin" kanssa ja se tuntui hienolta, hän sanoo.

Hagman jakeli kiekkoja nyt seuraavan polven Peltoselle, joka taisteli nuoren miehen innolla, vaikka taululla oli rumat lukemat. Kaukalossa ei myöskään ehtinyt jännittää.

- Enemmän jännitin sitä kaikkea pelin ulkopuolista, kun en oikein tiennyt mitä siellä tapahtuu. Kun pääsin koppiin ja penkille, se oli samaa peliin valmistautumista, joka ei hirveästi eroa olipa kuinka nuori tai vanha tahansa. Jännää oli ja kova yritys päällä. Porissa on aina pari erää ylämäki, hän sanoo.

Nuorten SM-sarjassa Peltonen teki samalla kaudella 37 ottelussa 51 tehopistettä (28 maalia), mutta kuudessa pelaamassaan SM-liigaottelussa Ville ei vielä tehotilastoihin päässyt.

KYSYimme

MM-95 // "Pitkään tuntui siltä, että ei enää millään jaksaisi puhua vuoden 1995 maailmanmestaruudesta, mutta viime talvena siitä tehtiin TV-ohjelma ja katsoin matsin ensimmäistä kertaa. Se oli ihan kiva kokemus. Ehkä siitä oli viimeinkin mennyt tarpeeksi kauan.

Kyllä se tiukempi matsi oli kuin muistinkaan. Olihan siinä Ruotsilla paljon paikkoja, varsinkin alussa. "Jamo" Mylly piti meitä hyvin pystyssä.

Olihan se tärkeä asia Suomelle, ja aivan uskomaton juttu voittaa maailmanmestaruus. Ne kolme täyttä liigavuotta ja pari vuotta maajoukkueessa olivat minulle jääkiekon korkeakoulu. HIFK:ssa ja maajoukkueessa oli paljon hyviä ja kokeneita pelaajia, joista oli hyvä ottaa esimerkkiä."

Mitä sanoisit parikymppiselle Ville Peltoselle nyt? //

"Välillä sillä nuorella Villellä kiehahdelti liikaa ja hänen piti muka saada jotain mitä ei ollut kuitenkaan ihan vielä ansainnut. Sanoisin, että pistä vain leukaa rintaan ja painele vastatuuleen vielä vähän aikaa. Se oli jälkikäteen selvästi vialla, vaikka ei varmaan näkynytäkään. Itse kuitenkin tiedän. **Olisiko Ville kuunnellut sinua? //** Olisi varmaan. [Nauraa]

Mitä varustetta et suostuisi lainaamaan muilta? //

Luistimien on pakko olla omat, jalkaan sopivat. No, viime kaudella Minskissä varusteet jäivät maajoukkue-turnauksen jälkeen Moskovaan, ja jouduin pelaamaan lainavarusteilla. Se oli ihan hirveä. Olinkin jo melkein unohtanut koko jutun. Niin sitä vain haluaa pitää hyvät muistot mielessään.

"Mitä enemmän tunnetta, sitä parempi."

Ville Peltonen

- Kun nousin C:stä B:hen ja siitä A:han, niin uran kannalta oli tärkeä päätös, että pelaan vielä yhden vuoden A:ssa enkä siirtynyt esimerkiksi ykkösdivisioonaan, kuten nykyään. Se toinen vuosi A:ssa oli tärkeä. Olin ollut urheilulukiossa pari vuotta ja meillä oli aamutreenejä ja muuta. Oma kehitykseni kiihtyi selvästi sinä vuonna, Peltonen tähdentää.

- Nuoren pelaajan kehitys voi olla tosi nopeaa ja harppaukset isoja. Onneksi minulla oli hyviä valmentajia, A:ssa Timo "Räpsä" Haapaniemi ja C:ssä ja B:ssä Tom Nybondas, joka puolestaan painotti jo silloinen fyysisen harjoittelun merkitystä. Ei mitään tyhmää, mutta rankkaa ja hyvää levyjumppaa, joka auttoi siinä, että ei tullut loukkaantumisia. Tuli sitkeää voimaa. En ollut iso kaveri, joten oli erityisen tärkeää, ettei siinä vaiheessa tehty mitään tyhmyyksiä, hän jatkaa.

JÄÄKIEKON KORKEAKOULUUN

Seuraavalla kaudella Ville olikin HIFK:n SM-liigajoukkueen vakiokalustoa. Hän pelasi myös uransa ainoan nuorten MM-turnauksen ja iski Jäähongasta tutun Jere Lehtisen ja Saku Koivun ketjukaverina 5+6=11 tehopistettä seitsemässä ottelussa.

Maailmanmestaruuden, MM-hopean ja olympiapronssin jälkeen Ville teki odotetusti NHL-sopimuksen, ja lähti San Jose Sharksiin. Jos pari vuotta maajoukkueessa olivat olleet korkeakoulua, NHL-vuodet olivat valmentavia opintoja tohtorinväitöskirjaan.

Siellä Peltosen professorina toimi sittemmin HIFK:n edellisen SM-kullan arkkitehtinä häärinyt Jan Caloun. Taitava tshekkihyökkääjä oli Peltosen joukkueoveri San Josessa ja AHL:n Kentucky Thoroughbladesissa.

- Parin ensimmäisen Pohjois-Amerikan vuoden aikana ymmärsin, että joka paikkaan ei vain voi mennä täysillä, vaan pitää miettiä, mitä tekee. Sellaisia ahaa-elämyksiä tulee välillä. Sielläkin oli paljon hyviä pelaajia, joita seuraamalla opin paljon, hän kertoo.

- Erityisesti nautin Jan Calounin kanssa pelaamisesta. Se jokin vain klikkasi, ajattelimme jääkiekosta samalla tavalla, ja sen lisäksi keskustelimme paljon pelistä, hän jatkaa.

Vaikka Caloun on vain puolisen vuotta Peltosta vanhempi, juuri hän tenttasi Peltoselta, mikä pelissä oli tärkeintä.

- Minä mietin, ja ehdotin maalintekoa ja voittamista. Jan vain ravisteli päätään ja sanoi, että "ei, ei, vaan syöttö", Ville sanoo.

- Se kolahti minulle aika lailla, ja pidän sitä edelleen tärkeimpänä elementtinä. Syötöllä

"Olen aina ollut maila kädessä ja pallo jalassa, mutta vaikka lätkä on ollut aina itsestään selvä ykköslaji, pelasin paljon jalkapalloa ja tennistäkin, vähän kaikkea."

Ville Peltonen

pidetään kiekkoa itsellä ja hyvällä syötöllä tehdään myös maalipaikkoja, joista tehdään maaleja, hän sanoo.

PROFESSORI PELTONEN

Maailmalta palaa SM-liigaan erittäin kokenut, 37-vuotias Ville Peltonen. Ansiolistalla on melkein 250 A-maattelua - Esa pitää perheen ykköspaikkaa 277 A-maattelullaan - kahdeksan MM-mitalia, neljä olympiamitalia, World Cupin kakkossija, kolme All-Star-valintaa MM-kisoissa, Sveitsin mestaruus, Sveitsin pistepörssin voitto, Elitserienin pistepörssin voitto ja SM-kulta vuodelta 2002 - Jokereiden rivissä.

Mestaruus on ansioluettelossa, mutta ei välttämättä Peltosen sydämessä, lähinnä siksi, että hän pelasi vain 30 ottelua olkapäävamman katkaistua kauden.

- Tuntuu hyvältä tulla takaisin ja yrittää tehdä jotain josta olen unelmoinut pienestä asti mutta, joka on Suomessa vielä saavuttamatta. Tämä kausi on hyvä tilaisuus toteuttaa unelmia ja auttaa IFK:ta voittamaan mestaruus. Se motivoi paljon. Jotain sellaista pitääkin olla, että jaksaa, hän sanoo.

Seitsemäntoista vuotta sitten SM-liigan tulokkaaksi valittiin Ville Peltonen. Viime kauden päätteeksi Jarmo Wasama -pokaalin sai Mikael Granlund, jolla on nyt oiva tilaisuus aloittaa omat korkeakouluopintonsa jääkiekossa.

- Vaikka minulla onkin Mikestä hyvä ensivaikutelma, niin en koe olevani mikään opettaja, vaan ensi sijassa me olemme joukkuekavereita. Nyt alkaa uusi kausi ja meidän molempien pitää ansaita valmentajan ja joukkuekavereiden arvostus, Ville sanoo.

- Toivottavasti voimme parantaa omaa peliä ja joukkueen jatkuvasti. Sen päälle tulevat sitten kaikilla työpaikoilla syntyvät

muut jutut. Mielenkiinnolla odotan, kuinka hommat toimivat. On selvää, että en halua pitää itse mitään vakan alla, vaan annan ja jaan kaikkea tietoa ja osaamista eteenpäin, hän sanoo.

"Petu" Eronen puolestaan kertoo siirtyneensä pelkästään katsomaan pelejä, lukemaan lehtiä ja kuuntelemaan "kiekkotarinoina", sillä tuttuja riittää. Poliisin ura vei mennessään, mutta Villenkin uraa hän on seurannut mielenkiinnolla, mutta etäältä.

- Minä vasta opettelini valmentamista silloin. Jos olisin tiennyt silloin sen mitä tiesin 2000-luvun alussa, tilanne olisi ollut loistava, hän sanoo.

- Totta kai näin, että Ville oli hyvä pelaaja ja olen tyytyväisenä seurannut hänen menestystään, kuten muidenkin entisten valmentavien edesottamuksia. Ville on myös vähän auttanut Teemua, poikaani, keskustellen hänen kanssaan Teemun ollessa vähän nuorempi. Minäkin olen kysynyt joskus Villen mielipidettä eri asioista. Suhde on kunnossa, vaikka emme säännöllisesti ole pitäneetkään yhteyttä, Eronen jatkaa.

"Petu" lienee kuitenkin paikalla SM-liiga-avauksessa syyskuun puolivälissä, onhan kyseessä Helsingin paikallisottelu. Ja vaikka hänen katseensa seuranneekin tiiviisti Jokereiden numeroa 21 - Teemu Eronen - ehkä myös punanuttujen numero 16 saa hänet hymyilemään.

Peltosta paluu Nordenskiöldinkadun halliin ei jännitä.

- Mitä enemmän tunnetta, sitä parempi. Ei minua pelota se, että puserossa olisi liikaa värinää, vaan se ettei sitä olisi ollenkaan, hän sanoo.

Senkin hän on vuosien varrella oppinut. 🍷

